

Po drugie, podnoszą one, że zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia, w zakresie w jakim przyjmuje ona ich odpowiedzialność w związku ze spornym naruszeniem, którego dopuściła się ich spółka zależna, z jednej strony, ponieważ rozważania Komisji, które skarżące uznają za częściowo sprzeczne, zostały przedstawione w niewystarczający sposób z uwagi na nowość stanowiska zajętego w ich sprawie, z drugiej strony, ponieważ Komisja zignorowała szczegółowe informacje, które zostały jej przedstawione przez skarżące w celu uzasadnienia ich braku ingerencji w zarządzanie spółką zależną, odmawiając ustosunkowania się do nich.

Skarżące są również zdania, że zaskarżona decyzja narusza jednolity charakter pojęcia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 81 WE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾, jak również reguły regulujące kwestię uznania odpowiedzialności spółki dominującej za naruszenia popełnione przez jej spółkę zależną. Odnosząc się do tego ostatniego zarzutu, skarżące utrzymują, że Komisja naruszyła restryktywne wytyczne sądu wspólnotowego dotyczące jej uprawnienia do uznania odpowiedzialności spółki dominującej za naruszenia popełnione przez jej spółkę zależną. Dokonała ona również błędnej interpretacji orzecznictwa dotyczącego możliwości przypisania odpowiedzialności i naruszyła swoją praktykę decyzyjną w tej materii. Zdaniem skarżących, Komisja naruszyła ponadto zasadę niezależności osób prawnych.

Skarżące są również zdania, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, stosując błędnie domniemanie możliwości przypisania odpowiedzialności Total i uznając, przy ocenie powtarzających się naruszeń, że Total była zawsze właścicielem spółki zależnej, której wymierzono grzywnę w zaskarżonej decyzji.

Ponadto skarżące utrzymują, że Komisja naruszyła kilka istotnych zasad, które zostały uznane przez państwa członkowskie i które stanowią część wspólnotowego porządku prawnego, takich jak zasada niedyskryminacji, zasada odpowiedzialności za własne czyny, zasada indywidualnego charakteru kar, a także zasada legalności.

Skarżące utrzymują również, iż zaskarżona decyzja narusza zasadę dobrej administracji i pewności prawa.

W końcu skarżące uznają, że Komisja narusza reguły regulujące ustalanie grzywien takie jak zasada równego traktowania, ponieważ nie stosuje obniżenia o 25 % wyjściowej kwoty grzywny, którą nałożono na skarżące, podczas gdy zastosowała je w stosunku do innego przedsiębiorstwa będącego adresatem zaskarżonej decyzji. W opinii skarżących, zaskarżona decyzja wykracza ponadto poza granice uprawnień Komisji odnoszące się do uwzględnienia odstrasżającego skutku, co stanowi naruszenie zasady domniemania niewinności, a także pewności prawa.

W ostatniej kolejności skarżące utrzymują, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy, ponieważ przypisuje im odpowiedzialność za naruszenie, którego dopuściła się ich spółka zależna i zasądza od nich zapłatę grzywny solidarnie ze spółką zależną.

Tytułem żądania ewentualnego, skarżące uważają, że grzywna nałożona na ich spółkę zależną, za którą odpowiadają one soli-

darnie, powinna zostać obniżona do odpowiedniego poziomu. Żądają one obniżenia o 25 % wyjściowej kwoty grzywny nałożonej na nie, a także uwzględnienia okoliczności łagodzących, jako że zostały one zobowiązane, niemal w tym samym czasie, do zapłaty wysokich kwot grzywien w dwóch podobnych sprawach.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu, Dz.U. L 1, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2006 r. — FMC Foret przeciwko Komisji

(Sprawa T-191/06)

(2006/C 212/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FMC Foret S.A. (Sant Cugat del Vallés, Hiszpania) (Przedstawiciel: M. Seimetz, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (sprawa COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran), w zakresie w jakim nakłada ona grzywnę na skarżącą;
- ewentualnie, obniżenie kwoty grzywny, która została nałożona na skarżącą, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze skarżąca wnosi, w zakresie w jakim to jej dotyczy, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. w sprawie COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran, w której Komisja stwierdziła, że zainteresowane przedsiębiorstwa naruszyły art. 81 ust. 1 WE oraz art. 53 porozumienia o EOG, uczestnicząc w jednym i ciągłym naruszeniu dotyczącym nadtlenu wodoru i nadboranu sodu, obejmującym cały obszar EOG, polegającym głównie na wymianie przez konkurentów informacji o cenach i wielkości sprzedaży, na porozumieniach cenowych, porozumieniach w sprawie zmniejszenia mocy produkcyjnej na obszarze EOG oraz nadzorze nad porozumieniami antykonkurencyjnymi.

Na poparcie swoich żądań o ograniczenie przedstawionych jej zarzutów skarżąca powołuje się przede wszystkim na wymogi dowodowe, które zostały jej postawione przez Komisję, a następnie powołuje się na naruszenie przysługującego jej prawa do obrony.

Po pierwsze, skarżąca utrzymuje, że Komisja nie wypełniła spoczywającego na niej obowiązku dowodowego oraz że nie dokonała właściwej oceny materiału dowodowego dotyczącego istnienia kartelu. W związku z powyższym skarżąca krytykuje Komisję za to, że pomimo wątpliwości wyrażonych w tym względzie przez jej funkcjonariusza ds. przesłuchań oparła się ona na mglistych, niepopartych żadnymi dowodami twierdzeniach zamieszczonych we wnioskach o złagodzenie sankcji, które zostały złożone przez inne przedsiębiorstwa.

Skarżąca ponadto utrzymuje, że nie zakwestionowano zarówno złożonych przez nią zeznań, jak i materiału dowodowego, który przedłożyła na różnych etapach postępowania celem wykazania nietrafności postawionych jej zarzutów, a które zostały ostatecznie odrzucone przez Komisję bez żadnego uzasadnienia.

Po drugie, skarżąca zarzuca Komisji, że niezgodnie z prawem nie przekazała jej zgromadzonego materiału dowodowego. W tym względzie uznaje ona, iż została pozbawiona prawa do obrony w zakresie dostępu do odpowiedzi, które zostały udzielone na pismo Komisji w sprawie przedstawienia zarzutów, podczas gdy — jej zdaniem — z udzielonej przez nią odpowiedzi można wywnioskować, iż odmówiła ona uczestnictwa w działalności kartelu.

Ostatecznie FMC Forest uznaje, że kwota grzywny, która została na nią nałożona przez Komisję, jest nadmierna i nieproporcjonalna, mając na uwadze jej obrót i bierną rolę, jaką — zdaniem skarżącej — odgrywała ona w domniemanym kartelu.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2006 r. — Caffaro przeciwko Komisji

(Sprawa T-192/06)

(2006/C 212/72)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Caffaro S.r.l. (Przedstawiciele: adwokaci Alberto Santa Maria i Claudi Biscaretti di Rufia)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006)1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. w sprawie COMP/

F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran, w zakresie w jakim nakłada ona na Caffaro S.r.l., solidarnie z SNIA S.p.A., grzywnę w wysokości 1,078 mln euro,

- ewentualnie, obniżenie grzywny nałożonej przez Komisję na Caffaro S.r.l. do symbolicznej kwoty,
- także tytułem ewentualnym, istotne obniżenie kwoty grzywny nałożonej na Caffaro S.r.l., mając na względzie krótszy czas trwania naruszenia przypisanego skarżącej oraz z uwagi na istnienie okoliczności łagodzących,
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w niniejszej sprawie to ta sama decyzja co w sprawie T-185/06 L'Air Liquide przeciwko Komisji.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi, że:

- powinna być ona postrzegana raczej jako „ofiara” niż uczestnik kartelu dotyczącego nadtlenu wodoru. Skarżąca twierdzi w tym względzie, że w ocenie pozycji spółki Caffaro w spornym postępowaniu pozwana całkowicie pominęła, że spółka ta nie tylko nie czerpała korzyści ze spornego kartelu, ale zeszała z rynku nadboranu sodu właśnie z powodu niedozwolonych porozumień, które miały miejsce na rynku nadtlenu wodoru. Skarżąca podniosła przed Komisją, że wytwarza jedynie nadboran sodu i że nabywa nadtlenek wodoru, zatem nie mogła być ona członkiem kartelu dotyczącego nadtlenu wodoru, będąc ofiarą tej zмовy;
- pozwana popełniła kolejny oczywisty błąd, stosując wobec wszystkich uczestników naruszenia — z wyjątkiem skarżącej — udziały w rynku światowym w 1999 r., ostatnim pełnym roku naruszenia dotyczącym obu produktów (nadtlenku wodoru i nadboranu sodu). Zaskakująco, w odniesieniu do spółki Caffaro, Komisja zastosowała natomiast dane rynkowe z 1998 r., choć zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Komisja jest zobowiązana, dla celów oceny względnego znaczenia przedsiębiorstwa, uwzględnić obrót każdego przedsiębiorstwa osiągnięty w roku odniesienia. Skarżąca przypomina, że w orzecznictwie zasada ta została zinterpretowana w ten sposób, że jedynie użycie jednego roku odniesienia wspólnego dla wszystkich przedsiębiorstw uczestniczących w tym samym naruszeniu gwarantuje równe traktowanie.

Skarżąca powołuje się także na:

- naruszenie prawa do obrony z uwagi na fakt, że wbrew temu, co twierdzi Komisja, w spotkaniu w Brukseli w dniu 26 listopada 1998 r. nie uczestniczyli przedstawiciele spółki Caffaro;
- błędne zastosowanie art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 i przewidzianej tam przyczyny przedawnienia, jako że spółka Caffaro przerwała udział w podnoszonym kartelu ponad pięć lat przed wszczęciem wobec niej dochodzenia przez Komisję.